

единството не може да ся извърши безъ главенъ черковенъ съборъ, ный ти отговарямы че смы свободны да свыкамы този съборъ на твое пріискваніе и на пріискваніето на българскыѣ и грѣцкы владыци. И че ще приедемъ съ почетъ и съ сърдечнѣ радость вашитѣ глашатаи.» (Шуг. sacr. VIII).

При наслѣдницитѣ Каломанови, казватъ западнитѣ черковници, женидбытѣ на Българскыѣ царѣ за дъщеритѣ на грѣцкыѣ царѣ все повече и повече разслабвахъ свръскыѣ на Българіѣ съ Римъ. Тѣзи свръскы ся вижда и да сѣ были съвсѣмъ прѣкъснѣты, защото виждамы въ лѣто 1291 папа Николай IV да пише на Българскыѣ царь Георгіѣ Тертера и го призовава да възобнови единството си съ Римъ. Въ писмото, което въ този случай писалъ папата до начальника на българското свещенство, той споменува за оногози светителя по име Іоакымъ; какъ на 1277 годинѣ той былъ на черковныйѣ съборъ Балкерискый и какъ ся подписалъ той на онѣзи писма, съ които тогазъ грѣцката черква была ся покорила на папа Іоана IX. (?!) Слѣдъ това тогози Іоакыма го убиватъ, безъ да ся знае по каквы причины. Владыцитѣ, които настанѣли подиръ него были напълно отцѣпени отъ Римъ и много Францисканци пратены въ Българіѣ подпаднаѣли на мажы, казватъ тѣ.

Западнитѣ лѣтописи споменуватъ еще и за много други сношенія на българскыѣ царѣ и патріарсы съ римскыѣ черквы, но ный ся ограничихмы тукъ да споменемъ само за во врѣмето на Асеновцытѣ, като зехмы поводъ отъ това що ся поменѣ за тѣхъ въ статіѣхъ за папытѣ. (Ред.)

